

Szabó Elemér (1927–2006)

Szegeden született, de élete nagy része a Kiskunságban telt el. 1938-ban Dombóvárra került az Esterházy Miklós nádor gimnáziumba. Itt tanult 6 éven át 1944 őszéig, a szovjet megszállásig. Szálásadója Eöri Szabó Dezső református lelkész volt. Sajnos keserves, szomorú éveket élt át. A református pap nagybácsi a templomban jó szónok volt. Azonban nevelési módszere a középkorhoz hasonló kegyetlen, embertelen volt. Durva testi fenytést alkalmazott saját családtagjaival szemben is. Valószínű ennek hatására túl szerény lett felnőtt korában. Szerényen, alázattal tűrte az esetenkénti valóban rosszindulatú kritikákat is. A gimnáziumhoz, tanári karhoz, tanuló társaihoz jó emlékek fűzték. Az iskola jó felkészítette diákjait az életre. Színvonalas elméleti képzést kaptak, mely hazaszeretettel párosult. Tanulmányai idején volt az I. és II. Bécsi döntés. A diákság együtt örült az örömmámoros, boldog felnőtt lakossággal. Sajnos az öröm nem sokáig tartott. A háború után irodai munkát vállalt az erdészetenél. Majd erdész képesítést szerzett Szeged-Ásotthalmon 1954-ben. Ezt követően a Kunadacsi Erdészet Kunbaracsi kerületében lett kerületvezető erdész. Része volt az Alföldfásítási programnak, feladatát lelkesedéssel, szorgalommal végezte. Több száz ha erdőtelepítést végzett a futóhomokon, valamint erdőfelújítást. Nagyon nehéz élete volt akkoriban egy erdésznek. Önvédelemre csak fűrösbotot szolgált, a feladatok ellátására a feltételek nem voltak biztosítva. Egy vigasz volt, hogy a tanyavilág lakói szeretettel, tisztelettel vették körül az erdészt. Mind a két réteg ki volt szolgáltatva, egymásra voltak utalva. 1956-ban nagy változás történt életében. Házasságot kötött egy kedves pedagógussal, Adéllával. A református pap nagybácsi gratuláció helyett írásban is kiátkozta a menyasszonyt. A bűne az volt, hogy katolikus vallásúnak született és nem reformátusnak. Az átok nem tudott érvényesülni. 50 évig éltek boldogan együtt. Két fiúgyermekük lett, Tamás és Zoltán, kik 2 kislány és 2 fiú unokával ajándékozták meg szüleiket. 1963-ban Kerekegyházára költöztek, az itteni kerület vezetője lett a MÁV rakodóval együtt. Majd az erdészet központjába került, mely Kunadaacsról Kerekegyházára költözött. 1971-ben a Kecskeméti erdőfelügyelőség kikérte áthelyezéssel, ahol 1987-ig, nyugdíjazásáig dolgozott. Munkáját precízen, szorgalommal, alázattal végezte. Több kitüntetésben részesült. Kiváló munkáért, Eredményes fásításért, Kiváló dolgozó címmel kitüntetések kaptak. 30 éves tisztségadottsággal rendelkezett. Az OEE-nek élte végéig tagja volt, több mint 50 éven át, és rendszeres olvasója volt az „Erdészeti Lapok”-nak.

Nyugdíjazása után felvette a kapcsolatot volt diáktársaival. Minden évben május utolsó vasárnapján találkoztak Dombóváron, a gimnázium egyik termében. Tavaly már csak nyolcan voltak jelen. Csodálatos, hogy osztályfőnökük, Kovács Ferencné, szül. Zdeborszky Mária is köztük tudott lenni. Meglátogatták az emlékhelyeket, a Kossuth szoborcsoportot, mely 1951-ig a Parlament előtt állt. Az akkori hatalom lebontatta. Dombóvár akkori magyar érzelmű tanácselnöke, Antal István elhozatta a szobrokat Dombóvárra, ahol 1973-ban lettek felavatva. A temetőben a pap nagybácsi sírjára virágot vitt, lelkében megbocsájtotta kegyetlenségeit.

Elemért a becsület, család és hazaszeretet, erdőszeretet jellemezték. Köszönöm a gondviselésnek, hogy nála lehettem gyakorolnok. 2006. október 11-én ebéd után egyéni ségének megfelelően szerényen, csendben elhunyt. 14-én 15 órakor vettek tőle végső búcsút Kerekegyházán a temetőben. A Jó Isten adjon vigaszt szeretteinek, kik nem tudnak megnyugodni távozásában.

Emlékét őrizzük, nyugodjon békében.

Petz Ádám
nyug. ker. vez. erdész

Sinágel József (1939–2006)

„Emlékezz, ember, mert porból vagy és porrá leszel.”

Ilyen egyszerűen fejezi ki a Biblia azt a természeti törvényt, amely szerint mindannyian hordozzuk az elkerülhetetlen elmúlást. Ugyan ki hinné, hogy éppen mi, erdészek ne ismernénk ezt a törvényt, akik egész életünket természet-közelben és a törvényei szellemében éljük? Tudjuk hát, hogy az élet csupán biológia, elejétől a végéig rengeteg küzdelemmel, ám azt is, hogy por a sívó futóhomok, de a hosszú folyamat során kialakult termékeny humusz is.

Jóska barátunk 1939 szeptemberében született, amikor a II. világháború kezdődött Lengyelország lerohanásával, és ötödik születésnapjára már nem jött tábori posta-levelezőlap az Édesapjától, akit nyomtalanul elnyelt a világhégés feneketlen pokla. Édesanyjára maradt a feladat, hogy megkeresse ket-tejük keserves – és sokszor keserű – kenyerét, óvodai és iskolai kiségtőlként, nyaranta alkalmi munkásként. Fia 13 évesen már aratók vízfordója.

1954-ben, a dejtári Általános Iskolát elvégezve került a soproni Erdészeti Technikumba. '56-ban rövid idejű, de kiábrándító „szomszédolás” után osztálytársaival gyorsan visszatért. Tanulmányait folytathatta, és '58-ban le is érettségizett, július 15-től a ballassagyarmati Erdészeti dejtári kerületében beosztott erdész. Talán az '56-os „kiruccanás” miatt sosem hívták be katonának. Pontos, lelkiismeretes munkáját elismerve éppen 20. születésnapján, 1959. szeptember 29-én kapta meg önálló beosztását, a szécsényi Erdészeti diósi erdészkerületébe, a falutól 3 km-re, kövesút, villany és szomszédok nélkül.

A magányt Zachar Judittal kötött házassága oldotta szolid családi életté, ám amikor

1961-ben megérkezett a kis Józsi fiú, már kulturáltabb fészket biztosítottak a fiatal erdésznek és családjának, előbb Új-, majd Zsunypusztán. Ott aztán meg is maradt nyugdíjba vonulásáig.

Kerületében mintaszerűen végzett cseres-tölgyes felújítógázások, erdőtelepítések bőven voltak, természetesen a kapcsolódó ápolási, erdőnevelési munkákkal együtt, melyek maradéktalan elvégzése mellett jutott energiája a szomszédos kerületek megsegítésére is, de olyannyira univerzális szakember volt, hogy csemetekerttől a MÁV-rakodóig mindenütt a tőle megszokott precizitással állt helyt. Bárhol „bevethető volt”! Pazar memóriája, kombinációs készsége remek sakkozóvá tette, nélküle nem volt Erdész Bajnokság. A közösségi rendezvények állandó szereplője, a jó hangulat biztosító volt. Dolgozói tisztelték és szerették, nem csak panaszaikat, hanem apró-cseprő vagy nagyobb gondjaikat is segítette megoldani.

Sport-kifejezéssel élve: nem volt „biciklista típusú” vezető, aki felfelé hajlong, lefelé meg tapos... már csak azért sem, mert nála a magasabb „sarzsínak” is csak akkor járt ki a nagyobb tisztelet, ha mellette ott volt a nagyobb tudás is! De azt a tiszteletet úgy tudta megadni annak, akinek járt, hogy a saját méltóságát is megőrizte. Fel tudta mérni a saját képességeit, teljesítményét, éppen ezért engem sohasem lepett meg az önérzete, amelyet mások tévesen önteltségnek minősítettek.

Több esetben ajánlottak neki magasabb beosztást, lehetett volna nagyüzemi csemetekert-vezető, műszaki vezető, központi előadó, a képességei megvoltak bármelyikhez. Egy öntelt ember kapva-kapott volna az ajánlaton, az Ő válasza viszont az volt, hogy: „...sose adnám oda az erdő csendjét, nyugalmát egy zajos, irodának álcázott diliházért!” Nem is adta, a nyugdíjig, csak akkor követte egyetlen fiát a városba. Hanem... pár nyugalmas év után a Nagy Kaszás eljött az asszonyért, és Jóska magára maradt... de ezt a veszteséget már nem tudta kiheverni.

Együtt éltük meg a magyar erdészet aranykorát, és nem akármilyen társakkal, mert a körülöttünk dolgozó technikus-garnitúra is aranyat ért: Tóth Jóska, Mészáros Laci, Tölgyes Laci, Márton Feri, Kovács Géza, Kovács Zoli, Nagy Tóni, Virág Feri, Sinágel Jóska... hogy csak néhányat említsek. Elkoptunk, fiúk... az említetteknek már csaknem a fele elment... de ők nem futóhomoknak, hanem termékeny humusznak kerültek vissza az anyaföldbe!

Makkot gyűjtöttél, csemetét neveltél, mindkettőből máshová is jutott bőven, erdő neveltél, termeltettél, megtetted a magadét, Barátom. Ahová mentél, azon a túlsó parton is akad madárfütty, szarvasbögés, erdei avar, közte megbúvó kővér tinórukkal, galambgombákkal. Ott várnak, akik már elmentek, oda megyünk rövidesen mi, a maradék is, és mindegyikünk elmondhatja Veled együtt:

„Erdész voltam és nem éltem hiába: én minden erdőben mindig ott leszek!”

Nyugodj békében, Jóska, Isten Veled.

Fodor Imre

Biohő-Energetikai

Fejlesztő Korlátolt Felelősségű Társaság

E-mail: biohocz@biohoc.hu

ISO 9001

MQ05-007 H